

רעים אהובים / עינת אילני

קבעו להיפגש שוב באלתרנתיב. התיישבו, ממש כמו אז, במרפסת. הזמינו שוב ברוסקטה קפרזה, וצחקו בתיאום מושלם, כשזכרו איך יהל שבר את השיניים כשניסה לקרא מהתפריט. בדרך כלל העדיפו מסעדה בשרית, אבל את חגיגת השנה לדייט הראשון העדיפו לשחזר באותו מקום. יהל נכנס לגלריה בטלפון. ישבו כמעט צמודים. מעבירים תמונות. נזכרים ברגעים נפלאים, וכאלה שקצת פחות. האישה מהשולחן ממול נעצה בהם עיניים "אפשר לעזור?" שאל יהל בחיוך מנומס מדי, גורם לה להסמיק, ולנעם לכבוש חיוך. "התבגרת" אמר יהל. "התבגרנו." תיקנו שניהם בו זמנית, ודפדפו הלאה, לתמונה של שניהם עם שלומית על חוף הים, על רקע השקיעה והעננים הורודים.

נעם רצה להתעלם מהענן שחלף בעיניו של יהל, אבל ליבו התנגד. "עדיין מסתבך עם החתונה?" שאל.

"לא עכשיו, כל כך טוב ביחד..." יהל העביר במהירות את התמונה. שוב שלומית...

"נראה לי שיש לך איזשהו רעיון" אמר נעם.

"איך ידעת?" יהל הופתע.

"לא סתם אנחנו חוגגים שנה יחד..." האישה ממול שוב נעצה עיניים, קלטה את החיוך האוהב שחלף ביניהם, והסתובבה לחברתה במבט מזועזע. יהל לא הבחין בה.

"אולי תתחפש..." פלט יהל אחרי שתיקה ארוכה.

"תתחפש? חשבת רעיון לחתונה, מה נזכרת בפורים?"

"כן, כן. לחתונה. אולי תתחפש לבת הזוג שלי..."

"תגיד לי אתה נורמלי? להתחפש לבת הזוג שלך? אולי מספיק עם השטויות האלה? או שתלך לבד, או שתודיע שאתה לא בא בלעדי ושלוש על..."

"אבל נעם" יהל כמעט בכה "אתה יודע שאני לא יכול ללכת לבד. כולם נועצים בי עיניים, ואני

מרגיש כזה, כזה מסכן ומוזר, ודוד מוישה עם ההערות המעצבנות שלו..."

"ואם אני אגיע, דוד מוישה ישתוק?" נעם לא סבל את הדוד הזה, למרות שאף פעם לא פגש אותו.

"אם אתה תגיע, לא אכפת לי ממנו, ומאף אחד."

התשובה נעמה לנעם, אבל לא שכנעה אותו. "הרעיונות שלך הולכים ונעשים הזויים מפעם לפעם.

אולי גם בחתונה שלנו אני אתחפש לכלה?! נקנה שמלה לבנה..."

"די נעם, מה אכפת לך להתחפש שוב לבחורה? אתה אלוף בזה! עוד פעם אחת... בשבילי..."

יהל נזכר בסעודת הפורים בה התאהב בנעם. הבגדים שנעם לבש הבליטו את הקווים הנשיים במבנה גופו, הפודרה שיוותה לפניו מראה חלק, ושיערו הארוך רקד איתו. יהל התרגש מכך שהנה, סוף סוף, הצליח להתאהב בבחורה, ואז קלט שגם בפורים לא יתנו לאישה לרקוד בישיבה. הוא שוב התאהב בבחור.

"אתה צודק" שבר יהל את השתיקה שהשתררה "לא אגיע ודי!"

"אבל כל כך רצית לראות את שלומית כלה..."

נעם תפס את ידו של יהל בשתי ידיו. הם המשיכו לדבר בלי מילים.

יהל הלך לרקוד עם החתן. "רק כמה דקות." הבטיח בחוסר נעימות. נעם נשאר לבדו בצדו האחד של השולחן המעורב היחיד באולם, בצד השני התלחשו ניצן, אחותו של יהל, והחבר החתיך שלה, כאילו אין סביבם אף אחד. יהל ניסה להזכיר לעצמו שהוא בחר להתחפש, ניסה למנות את כל הדברים שיהל עשה עבורו, לדמיין את הערבים המתוקים יחד, את השיחנושים אל תוך הלילה, ועדיין לא הצליח להבין מה הוא עושה לבדו, מחופש לבחורה, בחתונה בה אינו מכיר אף אחד.

"שמח תשמח רעים רעים אהובים," הרעימה התזמורת בשיר האהוב עליו, עושה לו חשק ממשי לרקוד. אבל בצד של הבנים זה בלתי אפשרי, כמו שהוא נראה, ואצל הבנות... הרעיון דווקא שעשע אותו. אם כבר התחפשתי... תכלס, מבחינת היצר הכי פשוט לי לרקוד שם... וזה בטח יותר מעניין מלשבת כאן כמו טמבל... אני לא אתן יד לאף אחת... הוא תחב את רגליו לנעלי הסירה הנוצצות והלוחצות ("לא, אין לנו מידות מעל 43." אמרה המוכרת), והתחיל לזוז באיטיות.

יהל תמיד רקד עם כל הלב, כאב לו שדווקא בחתונה של שלומית הוא לא מצליח לשמוח באמת. מידי פעם הציץ לכיוונו של נעם. בדיוק כשרצה לחזור אליו, גילה שהוא נעלם. בטח הלך להתפנות, חשב, ונשאר לעוד סיבוב. אחרי כמה דקות כבר התחיל להילחץ, אולי נעם נכנס בטעות לשירותים של הבנים, והסתבך עם מישהו? הוא הלך במהירות, כמעט בריצה, לכיוון השירותים. הכל שקט. חזר לאולם. ליבו נשא אותו לכיוון הבנות הרוקדות. עיניו ננעלו על נעם הרוקד במרץ, חש פרץ של אהבה ומשיכה, הלוואי שהייתי מרגיש כך כלפי בת אמיתית, חשב בפעם האלף.

אחת הבנות הושיבה את שלומית ודודה יונה במרכז המעגל, יהל הביט בהן בחיוך. כמה אהב את דודה יונה כשהיה ילד. בילה שעות בביתה כשאמא היתה בעבודה, מספר לה את מה שלא העז לגלות להורים. ושלומית... כשהיו ילדים היא היתה עבורו כמו אחות קטנה, וכשבגרו, קירבו ביניהם השנים הארוכות בהן סבלו יחד כרווקים. השנים, וההערות המטופשות של דוד מוישה... הוא נזכר בתגובה שלה כשסיפר לה על נעם "ברור שאתה לא בסדר" אמרה לו בכנות אופיינית "בתורה כתוב שאסור". אפילו כשאבא אמר לו את אותו משפט בדיוק, זה פחות כאב. שלומית, כרגיל, קלטה אותו מיד, והמשיכה "אבל אני הבת דודה הקטנה ש'ך, לא המפקחת של הקב"ה".

יהל חזר בבת אחת למציאות, כשקלט איך החיוך העייף על פניה של שלומית הופך למשועשע. הוא עקב אחר מבטה. היא קלטה את נעם... המלצרים התחילו להגיש את המנה העיקרית. יהל הריח צרות. נעם קרץ לשלומית בשובבות. היא החזירה לו קריצה. אוי ואבוי, נראה שגם דודה יונה קלטה שמשחו לא תקין. היא קמה מהכיסא, מפלסת דרך בין הרוקדות. אחת הבנות תפסה בהתלהבות בשתי ידיה, וזכתה לאינסוף ברכות מיהל. הדודה משכה את הידיים בלי להעיף מבט. יהל רצה לצעוק, להזהיר את נעם, אבל פחד למשוך תשומת לב, ממילא הוא לא ישמע אותו עם

הרעש הנורא של התזמורת. הוא ניסה את כישורי הטלפתיה שלו... נעם המשיך לפזז בעוז. דודה יונה הושיטה לעברו יד. יהל לא ראה איך נעם נרתע אחורנית.

כשיהל פתח עיניים הוא ראה את שלומית כורעת לידו, והמוני פרצופים נועצים עיניים מסביב.

"למה את בשמלת כלה?" שאל בבלבול, ואז הכל חזר אליו. מה קרה עם נעם? הוא ניסה לקום במהירות, שלומית הצמידה אותו בעדינות לרצפה "יותר טוב שתנוח עוד כמה דקות".

"את יכולה לחזור לאורחים" מלמל יהל "אני כבר בסדר גמור" הוא מישש בזהירות את החבורה שצמחה בראשו.

"הגזמת לגמרי יהלי." דודה יונה צצה לידם, מתעלמת מקהל הסקרנים.

"את בעצמך הגזמת." שלומית נעמדה מניחה שתי ידיים על המותניים "תראי מה הוא היה צריך לעשות כדי לבוא לחתונה שלי!"

"הוא היה צריך לבוא לבד! זה מה שהוא היה צריך."

"את לא תקבעי לו איך לבוא!" יהל אף פעם לא שמע את שלומית מדברת כך לאימה.

"זה לא אני! הקב"ה קורא להם תועבה! מה אני יכולה לעשות?"

"וכשניצן מגיעה עם ברוך? מה נראה לך, שהם שומרים על הלכות נידה? למה להם את מוכנה להעמיד שולחן מיוחד?"

"זה לא אותו דבר." לראשונה בחייו ראה יהל את דודה יונה נבוכה "אתם יודעים כמה אני אוהבת את יהלי." הקול של דודה יונה היה כנה וכואב. "אבל... אבל... אני נאמנה לקב"ה."

"נאמנה לקב"ה או מפחדת מה יגידו?" שלומית לא הסכימה לעשות הנחות.

"זה לא הזמן לדיון הזה." יהל נעזר בכיסא כדי להיעמד "אני מתנצל שהפרעתי ככה לחתונה."

שלמה התקרב אליהם עם החלה הענקית. יהל שמח על ההצלה, "תודה על הכל." הספיק ללחוש לשלומית.

"עוד נדבר" הבטיחה הדודה. שתיהן לבשו חיוך והסתלקו.

יהל התיישב ליד השולחן, מזג לעצמו כוס מיץ, ולגם באיטיות.

"לא להאמין! ככה הוא התחפש לבחורה!" זיהה בקלות את קולו הרועם של דוד מוישה "ההומואים האלה חלאות, שום גבולות אין להם! ככה לבוא לחתונה בלי רשות! ועוד לרקוד ככה עם כל הבחורות!" יהל קם מהכיסא, משתדל להיצמד לקיר ולצאת בלי שיבחינו בו. "לא להאמין שיהל שלנו ככה..." המשיך הדוד לגבור בקולו על נעימות התזמורת. יהל יצא במהירות מהאולם, מוותר על המשך הנאום, ואז שמע צעדים מאחוריו. הוא החיש את צעדיו, הצעדים מאחור הפכו כמעט לריצה. שמע את ההתנשפויות, ואז "יהלי." נאלץ להסתובב. "ניצן!?" "הבאתי לך את זה." היא הגישה לו את הנעל הבוהקת של נעם "זה נפל ל... ל... זאת... כלומר זה... שלך." "תודה." אמר יהל, הכניס את הנעל לכיס, והמשיך ללכת.

ככל שהתקרב לדירה הפכו צעדיו איטיים יותר. מצד אחד חשש מתגובתו של נעם, מהכעס המוצדק על כל ההתחפשות הזאת, מצד שני לא הצליח לעצור את הכעס שלו. למה נעם היה צריך ללכת לרקוד שם? היה מחכה עוד כמה דקות, והיינו יושבים לאכול יחד בשקט, בלי כל הרעש והבלגן. מי יודע מה עוד מחכה לי בהמשך... המחשבות על דודה יונה, דוד מוישה, אמא ואבא הלחיצו אותו, יותר משהיה מוכן להודות בפני עצמו.

בסוף הגיע ולחץ על הידית. הבית היה נעול. מוזר, חשב בעודו מחפש את המפתח בכיסו. החושך שקידם את פניו לא בישר טוב. הוא הדליק את האור, תוהה למה נעם לא הגיע. התפיחה בראשו הציקה לו. עבר לחדר. התחפוש היתה זרוקה על המיטה, ועליה דף שנתלש ממחברת, עם מחיקות רבות, וכתמים מטושטשים. יהל צנח לידם והתחיל לקרא.

”יהלי [מחיקה]

אני צריך פסק זמן.

אני אוהב אותך [מחיקה] וטוב לי איתך, אבל אני לא יכול עם הלחץ מהמשפחה שלך.

אני יודע שאתה לא אשם [מחיקה ארוכה]”

יהל ידע שהיתה שם הערה על הנטייה שלו לברוח מהמריבות המשפחתיות, הוויתורים, השתיקות והפתרונות היצירתיים, והמטופשים. הוא העריך את נעם על המחיקה.

”אבל אני צריך לחשוב אם מתאים לי לחיות ככה...”

יהל לא הצליח להמשיך לקרוא. כתמים חדשים התווספו למכתב.

משהו הציק לו ברגל. הוא הוציא מהכיס את הנעל, וזרק אותה על הרצפה, ליד חברתה שהמתינה לה.